

ἐν Ἀμφίσση θεῖόν της, αὐτὸς δὲ εἰδοποίησε τὸν ἐν τῷ χωρίῳ Ξυλογαδάρᾳ διαμένοντα πατέρα, ὅστις καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ, εὐρών τὴν Εὐθυμίαν τοῦ τρέχουσιν σχεδὸν τὸν ὄγδον ἀπὸ τῆς συλλήψεως μῆνα. Ἡ ἀναγγελία βλέπετε ὅτι ἔγινεν ἀρκετὰ βραδέως.

Ὁ πατὴρ ἔλθων ἐκάλεσε τὴν κόρην τοῦ ἐνώπιον τῆς κυρίας Χλωροῦ, καὶ μολονότι δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ μαρτυρησῇ ἐκεῖνη, διότι ἐμαρτύρει ἐκεῖνο, οὐχ ἥττον τὴν πρώτην φοράν ἠρνήθη τὸ γεγονός. Τὴν ἐπιούσαν ὅμως ὡμολόγησεν οὐ μόνον τὸ συμβᾶν ἀπέναντι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς παραμάνας, ἀλλὰ καὶ τὸν αἴτιον τοῦ συμβάντος, τὸν Θανασούλαν, πρῶτον ἐξάδελφον τοῦ Χλωροῦ.

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν, ὃ τε πατὴρ τῆς νέας καὶ ὁ κ. Χλωρὸς ἔστειλαν καὶ εἰδοποίησαν τὸν Θανασούλαν νὰ ἔλθῃ σ' τὸ σπῆτι, διότι ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν κατοικοῦσε ἀλλοῦ ὁ Θανασούλας, ἔτρωγε δὲ μόνον εἰς τοῦ κυρίου Χλωροῦ.

Ὁ πατὴρ εἶνε ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων φύσεων τῶν ἀπαθῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μόνον, διότι τὰ πάθη των εἶνε ἰσχυρότερα καὶ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν σφόδρα εὐερεθίστων καὶ εὐεξάπτων. Οὕτε ἔκλαυσεν, οὕτε ἐφώναζεν, οὕτε τὰς τρίχας ἔτιλλεν, οὕτε ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ἔκαμεν, οὕτε νὰ ραπίσῃ ἠθέλησεν, οὕτε καὶ ἀγριοκύτταξε τὸν Θανασούλαν.

Περιορίσθη μόνον νὰ τοῦ πῇ ἐνώπιον τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Κυρίας του, ἐνώπιον τοῦ ὅλου οἰκογενειακοῦ δικαστηρίου τοὺς ἐξῆς ψυχροὺς καὶ ξηροὺς λόγους :

— Ἐσὺ ἔχεις τόσον καιρὸν ἐδῶ, τρεῖς ἔτη, ποῦ σοῦ στελεθε πατέρα σου νὰ μάθῃς γράμματα. Καὶ ὅμως δὲν ἐφύλαξες οὕτε τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς σου, οὕτε τὸ ψῶμι ποῦ ἔφαγες τοῦ κ. Χλωροῦ καὶ ἔκαμες αὐτὴν τὴν πράξιν. Μολαταῦτα οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τὰ ἐγκλήματα καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ διορθώνουν.

Ὁ νέος ἔλαβεν ἀμέσως κηρίνην ὄψιν· ἤρχισε μόνον νὰ ψιθυρίζῃ :

— Ὁρκίζομαι, ὁρκίζομαι, πῶς δὲν τῶκαμα.

Ὁ κ. Χλωρὸς τοῦ λέγει :

— Καλὰ σοῦ λέγει, οἱ ἄνθρωποι τὰ κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ διορθώνουν.

Ὁ πατὴρ ἐκηριεύθη ὑπὸ μανίας ψυχικῆς, τὴν ὁποίαν ὅμως μόλις ἐξεδήλωσεν ἐξωτερικῶς διὰ τῶν ἐξῆς χαρακτηριστικωτάτων :

— Ἐτσι λὲς πῶς δὲν ἔκαμες αὐτὴν τὴν πράξιν. Νὰ, βλέπεις αὐτὸ τὸ τραπέζομάχαιρο (διότι ἡ σκηνὴ ἐγένετο τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος) κράζουμε τὸ κορίτσι καὶ ἂν δὲν ἐμολογήσῃ τὴν πράξιν σου νὰ μοῦ χύσῃς τὰ μάτια μέσ' τὸ πιάτο. Ἀλλως, καϋμένε, σὲ τελεκάω σὰν χειμωνικό.

Ὁ νέος (μόλις εἰκοσαετής) ἔμεινεν ἀπολελιθωμένη Νιόβη. Καὶ δύο μόνον λέξεις ἐγνωρίζον τὰ χεῖλη του :

— Ὁρκίζομαι, ὁρκίζομαι.

Ὁρεῖτε ὅμως νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ Εὐθυμία τρεῖς ὥρας ἀφ' ἧς ὡμολόγησε τὸ ἐγκλήμα της εἰς τὸν πατέρα, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἐκ τῆς οἰκίας, ἄγνωστον ποῦ διευθυνθεῖσα. Ἡ κυρία Χλωροῦ λέγει πῶς δὲν τὴν εἶδεν ὅταν ἀνεχώρησε. Τὰ παιδιὰ μόνον τοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Χλωροῦ φούρνου ὡμολόγησαν ὅτι τὴν εἶδαν καὶ ἔλαβε διεύθυνσιν κατὰ τὴν συνοικίαν ὅπου εἶχε δωμάτιον ὁ Θανασούλας.

Ὁ πατὴρ κατ' ἀρχὰς δὲν συνέλαβεν ὑπονοίας ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ κόρη του. Διὰ τοῦτο ἄφησε τὸν Θανασούλαν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου κλείσθηκε ἀδιαθετήσας καὶ ἀρρωστήσας μάλιστα, ὅχι κατὰ κνίτος ἀλλὰ ὑπὸ τινος μαρασμοῦ καὶ καχεξίας καταληφθεὶς· ἐφ' ᾧ καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς Λαμπρᾶς ἀνεχώρησεν εἰς τὸ χωρίον τοῦ ὅπου καὶ διαμένει, ἐνῷ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ἦνε προ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 469)

— Ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἔχει πλέον μνηστὴν· ἡ δεσποινὶς ἀπέθανεν !

— Αὐτὸ δὲν θὰ πῇ τίποτε.

— Τί εἶπατε ;

— Ἀνευρέθη τὸ πτώμα της ἐν τῷ ποταμῷ, ἀνευρέθη ;

— Ὅχι, ἀλλά...

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἐπαρκῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐπνίγη.

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἀπέθανεν, ἀπῆντησε θλιβερώς. Ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρήσει, τὸ ρεῦμα ἦτο ὀρμητικώτατον, οἱ μύλοι εἶχον ἀνυψώσει τὰ διαφράγματα τῶν· τὸ σῶμα παρεσύρθη μακρὰ μέχρι τοῦ Σακουάνα.

— Τοῦτο τοῦλάχιστον λέγεται.

— Δυστυχῶς, τοῦτο εἶνε καὶ ἀλήθεια.

— Γέρο Μονό, θὰ ὠμιλήσουμε λοιπὸν, ἐὰν ἐσχηματίζετε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἰωάννα ζῇ ;

— Ὡ ! ὄχι βέβαια !

— Τίποτε λοιπὸν δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ, νὰ κατανικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν σας ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Εἶπατε, τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε ; Ἰδῶμεν, θέλω διαφορετικὰ νὰ σᾶς ἡμιλήσω. Ἐπαιτεῖτε, τοῦτο εἶνε σκληρὸν διὰ τὴν ηλικίαν σας.

— Διὰ κάθε ηλικίαν, κύριε· μάλιστα, τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε βεβαίως εὐχάριστον, ἀλλὰ συνειθίστα, συνειθίζει κανεὶς εἰς ὅλα· περιφέρομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ αὐτὸ μὲ διασκεδάζει..

— Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐπαιτῇ τις καὶ νὰ διασκεδάζῃ ὡσαύτως, γέρο Μονό. Τί θέλετε νὰ σᾶς δώσω διὰ τὸ μυστικόν σας ; Ὅτι λάβετε ὅτι θὰ ζητήσητε, μικρὰν περιουσίαν, ἥτις θ' ἀνακουφίσῃ τὰ γηρατεῖά σας.

— Διὰ ἕνα καλὸν χωρικὸν τῆς Λωρραίνης δύνασθε εὐκόλως νὰ λέγητε ὅτι δίδετε περιουσίαν.

— Ἐ ! ἀλλὰ γνωρίζετε σεῖς ὅτι δὲν εἶμαι χωρικός, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ποιῶν ἐλαφρὰν τινα κίνισιν ἀνυπομονησίας· ἐὰν σᾶς προσφέρω τὴν ἀνέσιν, πράττω τοῦτο, διότι δύναμαι.

Καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ δράκμα εἰκοσαφράγκων.

φυλακισμένος. Ἀλλὰ ποῖος φροντίζει διὰ μίαν δοῦλαν, ἀπὸ οὗτε ἱατρικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος αὐτῆς ἔγινε !

Μόνον τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Χλωρός εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι ἐχάθη ἡ Εὐθυμία. Δεκαπέντε ἡμέρας ἔμεινε ὁ πατὴρ ἀγωνιῶν ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς κόρης του. Ὅποτε ἀπελπισθεὶς ἀνεχώρησε.

Τὶ διενήργησεν ἡ Ἀστυνομία ; Τίποτε. Ὁ Θινασοῦλας ἔμεινε ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ παρ' οὐδενός ἐπιτηρούμενος. Διότι τοῦτο εἶνε τὸ μυστήριον, ποῦ εἰρίσκατο ἡ Εὐθυμία ἀπὸ τῆς 29 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου ὅτε εὗρεθῇ τὸ πτώμα εἰς τὴν θέσιν Πικροδάφνη, οἱ δὲ ἱατροὶ ἐλεγον ὅτι τὸ πτώμα ἦτο 5—6 ἡμερῶν. Ποῦ ἔμεινε λοιπὸν ἡ Εὐθυμία ; Συγγενὴ τῆς κανένα δὲν εἶχε, σπῆτι εἰς δ' ὑπηρετήσας προηγουμένως δὲν εἶχε, γνωριμίας ἄλλας καθ' ἃ ὡμολόγησαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Χλωροῦ ἐπίσης δὲν εἶχεν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς αὐτοχειρίας θὰ ἐδικαιολογεῖτο, ἐὰν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὡμολόγησε τὸ αἰσχρὸς τῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀπῆρχετο εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ρίψῃ εἰς τὰ κύματα καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν καρπὸν τῆς ἀμαρτωλῆς ἡδονῆς τῆς. Διὰ τοῦτο ὑποφώσκει ἀκτίς φοβεροῦ ἐγκλημάτος βιαστοῦ ἴσως καὶ δολοφόνου, δολοφόνου μητρὸς ἐγκύου εἰς τὸν ὄγδοον ἢ τὸν ἑννατον μῆνα εὐρισκομένης, τοῦθ' ὅπερ καθίστησι τὸ ἐγκλημα φρικωδέστερον καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων κατεπείγουσαν.

Κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἦτο ἄφαντος ἡ Εὐθυμία, ἀστυνομία, εἰσαγγελία καὶ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ ἐφάνησαν ἔνοχοι ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας. Ἀς ἴδωμεν καὶ μετὰ τὸ ἐγκλημα ἂν ἡ ἀδιαφορία αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ, μολονότι πολλὰ ἐλπίζομεν ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν κ. Ἀμπελᾶν.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ἔχομεν δυστυχῶς **χαράγματα ληστείας**. Μετὰ τὸ Χασάνι ὁ Μαραθὼν. Ευτυχῶς ὁμως ὁ Μαραθὼν ἀπεκάλυψε τὸ Χασάνι, τοῦ ὁποίου ὅλας τὰς λεπτομερείας τὰς ἔχομεν ἐκθέσει ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι». Ἡ ἀναγνώρησις ἔγινε μυθιστορικὴ, ἀπὸ ἑνα κουταλάκι τῶν φρούτων ἀσημένιο, εὗρεθὲν εἰς τὸ δισάκιον τοῦ συλληφθέντος Χαλβαδζῆ καὶ χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ διοικητοῦ τῆς Μαιραρχίας κ. Σπύρο Μήλιου. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Διοικητὴς τοῦ τὸ ἡὺς τὸ κουταλάκι τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος τῆς κυρίας Ζωγράφου, τῆς γράϊας ἰδιοκτητρίδος τῆς ἐπαύλειος Χασανίδου.—Ἄμ τ' ἀγόρασας.—Ποῦ τ' ἀγόρασες ;—Ἄμ δὲ θυμᾶμαι. Ἀμέσως προσεκληθὴ ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ξένων ὁ κ. Πέρβελης, υἱὸς τῆς κυρίας Ζωγράφου, ὅστις ἀνεγνώρισε τὸ κουταλάκι. Ὁ κ. Διοικητὴς κατόπιν στέλλει ἕνα Λοιδορικιώτην χωροφύλακα νὰ ῥαρεύσῃ τὸν ληστὴν, λέγοντάς τινος : Δέν μοῦ τῶλεγετε ἀδελφε, πῶς ἐσὺ ἦσους ποῦ πῆγες στὸ Χασάνι νὰ τὰ σκεπάσουμε ; Ἀπ' ἐδῶ τὸν εἶχες ἀπ' ἐκεῖ τὸν εἶχε, ὁ Χαλβαδζῆς ὄνομα καὶ πράγμα—ἀπεκάλυψε τὴν πρᾶξιν. Ἀπέναντι τοῦ Σπυρομήλιου ὁμως ἐξηκολούθει ἀρνούμενος. Τὸν ἠρώτησε ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔγινε ἡ ληστεία τοῦ Χασανίου, ποῦ ἦτο.—Ἄμ δὲ θυμᾶμαι.—Μήπως ἦσους στὸν Περαία ;—Ἐκεῖ ἦμουν.—Μήπως ἦνουν μετὰ ξυμμεταξὺ Πειραία καὶ Φαλήρου ;—Ἐκεῖ δὲ ἦμουν.—Μήπως ἦσους ἀνάμεσα παλαιὸ Φάληρον καὶ σ' ἕνα χωριὸ ὅπου τὸ λένε Χασάνι ;—Ἐκεῖ δὲ κατὰ πῶς τὸ λὲς ἦμουν.

Ὁς βλέπετε ἐπαίχθη ἡ μολιέριος σκηνὴ τοῦ «Ἀγαθόπουλου» εὐφύεστατα ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρομήλιου, καθ' ἣν ὁ ἀγαθόπουλος Χαλβαδζῆς ὡμολόγησε τὴν διαμονὴν του, καθ' ὃν καιρὸν διεπράχθη ἡ ληστεία.

— Ἰδοῦ, εἶπε χρυσίον, λάβετε αὐτὰ προκαταβολικῶς.

Ὁ ἐπαίτης ἀπόθησεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα.

— Φύλαξε τὸ χρυσίον σου, κύριε, εἶπε δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην ἀπ' αὐτά, ὅταν εὐρίσκῃται εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου... Αὐτὰ ἀξίζει νὰ τὸ ἔχῃ κανεὶς ὅταν εἶνε νέος καὶ ἔχῃ ἐλπίδας.

— ὦ ! πικρὰ χλεύη ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μὴ ὁμιλεῖτε περὶ ἐλπίδων καὶ ἀφαιρεῖτε παρ' ἐμοῦ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐρχόμενος πρὸς σᾶς !

Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, δύο δάκρυα κατέρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ ἐπαίτης εἶδεν αὐτὰ τὰ δύο δάκρυα.

— Γέρο Μονὸ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ φωνῆς συγκεκνημένης, ἐνυμφεῖσθε, ἀπεκτίσατε τέκνα, ἐν ὀνόματι τῆς συζύγου σας, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ τὴν ὁποίαν πολὺ, ὡς ἡξέυρω, ἠγαπήσατε, ἐν ὀνόματι τῆς μνήμης τῆς, ἥτις σᾶς εἶναι πάντοτε προσφιλὴς, ἐν ὀνόματι παντὸς ὅ,τι ἠγαπήσατε ! . . .

— Ἀρκεῖ, κύριε, ἀρκεῖ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Γεροκάτσικας ἐγειρόμενος ἐν ὀνόματι τῶν δύο αὐτῶν δακρύων, τὰ ὅποια βλέπω ρέοντα διὰ τῶν παρειῶν σας, θὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα.

ΟΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Ο ΓΕΡΟ ΚΑΤΣΙΚΑΣ

Ὁ γεροεπαίτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του καὶ λαβὼν δύο θρανίδια ξύλινα κατασκευασθέντα πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ.

— Θὰ εἴμεθα ἐδῶ καλλίτερον ἢ εἰς τὴν καλύβη μου διὰ νὰ συνομιλήσωμεν, εἶπεν. Ἀς καθίσωμεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μηλιᾶς μου. Ἡ ἄκρα αὕτη, ὅπου κατεσκεύασα τὴν καλύβην μου, εἶναι ἰδιοκτησίᾳ μου. Ἐὰν δὲν ἔχω ἐχθροὺς εἰς τὸν τόπον, δὲν ἔχω καὶ φίλους· ἔστε ἥσυχος, κύριε, καὶ εἰς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀνησυχῇ.

Ἐκάθισαν στρέψαντες ἀμρότεροι τὴν ράχιν πρὸς τὸν ἥλιον.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν σᾶς διηγήθη ὅ,τι γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Μάλιστα. Καὶ πρὸ ὀλίγου ἡ σύζυγος τοῦ Κλαυδίου Ροαγὲ μοῦ εἶπε τὰ ἴδια ἐκτὸς μόνον τινῶν λεπτομερειῶν τὰς ὁποίας ἠγνόνουν.

— Ἡ Μαρία Ρόζα ἔχει καλὸν μνημονικὸν καὶ θὰ σᾶς ἐπληροφόρησεν καλλίτερον παρ' ὅσον ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάμω· ἐβοήθησε τὴν μικρὰν κυρίαν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς.

Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψεν ὅτι δύο ἄνδρες, οἵτινες ἔμεινον ἄγνωστοι, ἐμελλον νὰ ᾖ αὐτοὺργοι !

Μετά τοῦτο προσεκληθῆναι ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος τῆς κ. Ζωγράφου, ὅστις εἶχε μάλιστα προφυλακισθῆ ὡς ὑποπτος, ἀλλ' εἶτα ἀπελύθη.

Ἀνεκάτωσεν ὁ κ. Διοικητὴς τὸν Χαλθαδῆν μὲ εἰκοσι φουστανελλάδες μαζὶ, ὁ δὲ ἐπιστάτης ἅμα ἐφθασεν ἡ σειρά τοῦ Χαλθαδῆ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εἶπεν :

— Αὐτὸς εἶνε ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴν μαχαίριά.

Ἀμφιβολίαι λοιπὸν μεγάλαι δὲν μένουν ὅτι οἱ συλληφθέντες δύο Λοιδορικιώταις ἀπετέλουν μέρος τῆς τολμηρᾶς συμμορίας τοῦ Χασανίου, ἥτις ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῇ ἀμειλίκτως, διότι πρώτην φορὰν μετὰ τοῦ Δείλεσι ξεμυτίζει θρασυτάτη ληστεία εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ συλληφθέντες εἶνε τσομπαναραῖοι φέροντες πράγματα ἀπὸ τὸ Λοιδωρικί, πωλοῦντες αὐτὰ ἐδῶ, καὶ ἐὰν γίνῃ ἀνάγκη ληστεύοντες φαίνεται καὶ ὅπου εὗρουν.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΒΩΛΟΥ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βῶλος, 28 Ἀπριλίου

Ἐδῶ ὁ κόσμος ἀχολεῖται μετὰ ζέσεως εἰς τὰς ἐπικειμένους δημοτικὰς ἐκλογάς. Εἶνε διηρημένος εἰς δύο κόμματα, ὧν τὸ μὲν ὑποστηρίζει τὴν ἐκλογὴν τοῦ τέως δημάρχου κ. Καρτάλη, τὸ δὲ τὴν τοῦ κ. Σπυρίδου, ἀνδρὸς ἐκ τῶν εὐπορωτέρων ἐνταῦθα καὶ ἔχοντος ἱκανὴν ἐπιτηδεϊότητα καὶ ἀγαθὴν θέλησιν ὑπὲρ... τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκλογῆς του. Ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ καλὴν δημοτικὴν ἀρχὴν θὰ ἡδύνατο νὰ

ἀποβῇ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου μία τῶν καλλίστων ἐν Ἀνατολῇ, διότι καὶ ἐμπόριον ζωερὸν ἔχει καὶ κίνησιν παντοειδῆ μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ξένου κόσμου καὶ ἀφετηρία σημαντικοῦ σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος ἔσεται ἐν τάχει. Δυστυχῶς οἱ κάτοικοι πολὺ ὀλίγον φροντίζουν περὶ τοῦ εὐπρεπισμοῦ καὶ τῆς ἐξωραΐσεως τῆς πόλεως, ὅχι ὡς ἀμοιροῦντες φιλοκαλίας μηδέποτε τυχόν ἰδόντες προδείγματα καλλίτερα τῶν καλυθῶν, ἅς χθὲς ἔτι κατώκουν ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ Πηλίου, διότι οἱ πλείστοι αὐτῶν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη διέτριψαν εἰς διαφόρους μεγαλοπόλεις τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ διότι συγκεντροῦσιν ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς ἑν καὶ μόνον : τὸ χρηματολογεῖν, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῶν λοιπῶν. Οὐχ ἥττον ὅμως μετὰ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων ὑπάρχουσι καὶ ἄνδρες φίλοι τοῦ καλοῦ καὶ οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω ὅτι παρ' ἐνὸς ρέκτου καὶ τιμίου δημάρχου καὶ παρὰ πεφωτισμένων καὶ φιλοκάλων δημοτικῶν συμβούλων δυνατόν νὰ ἐλπίζῃ τις μεταβολὴν τῆς καταστάσεως. Ἡ ἀμεροληψία ἀπαιτεῖ νὰ προσθέσω ὅτι ἂν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς προσαρτήσεως μέχρι τῆς σήμερον οὐδὲν ἀπολύτως ἐγένετο πρὸς ἐξωραΐσιν τῆς πόλεως οὐδὲ καὶ πρὸς λήψιν μέτρων ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος, αἷτιος δὲν εἶνε ὁ τέως δήμαρχος· τὰ οἰκονομικὰ τοῦ δήμου οὐδεμίαν ἐπέτρεπον δαπάνην, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ τακτοποιηθῶσι διὰ συνομολογήσεως δανείου πρὶν ἢ συνταχθῶσι κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, διότι ὡς γνωστὸν ἡ τέως ὑπάρχουσα διασώζεται ἀπὸ τῆς τουρκοκρατίας. Τώρα ἀμφότεροι οἱ ὑποψήφιοι δήμαρχοι ὑπόσχονται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ μεταμορφώσωσι τὸν Βῶλον εἰς μικρὸν Παρίσι, ἀλλὰ τὸ ἄγνωστον τοῦ πολιτικοῦ παρελθόντος καὶ τὸ γνωστὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ βίου ἀμφοτέρων παρέχει ὅπλα μόνον ἐκατέρω πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἀντιπάλου καὶ οὐχὶ ἐπιχειρήματα πρὸς ἄμυναν ἑαυτοῦ. Αἱ τύχαι ἐπὶ τοῦ παρόντος

τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦτο εἶναι ἀλλυθὲς, ἦσαν δύο καὶ μάλιστα τρεῖς μπροστά ἀπὸ τὸν μύλον περάσατε, ὅταν ἐρχόσασταν ἐδῶ;

— Μάλιστα.

— Ὅλιγω μακρύτερα, παρατηρήσατε μίαν στενὴν γέφυραν;

— Μάλιστα.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴν γέφυραν ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ Φροῦ ἀπὸ ἑνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅστις τὸν περιέμενεν ἐκεῖ. Εἶδα τὰ πάντα. Δὲν ἤμουν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν γέφυραν. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο τρομερὰ θύελλα, ὁ ἄνεμος εἶχε παρασύρει τὸν πῖλόν μου, τὸν ὅποιον ζητοῦσα ἔς τὸ σκότος, ὅτε τὴν προσοχὴν μου διήγειρε κρότος βημάτων ἀνθρώπου. Ἦτο θῦμα τὸ ὅποιον ὠδηγοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνενόχους. Ἰδοὺ πῶς τυχαίως ἔγινα μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἕνα πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζετε. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ θῦμα καὶ ὁ ὠδηγὸν αὐτὸ ἐφθασαν πλησίον τῆς γεφύρας, τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ ἐφάνη ἀμέσως πρὸς τὴν ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ ὄχθην πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιβόλου τοῦ παλαιοῦ πύργου. Ἀφοῦ διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, οἱ δολοφόνοι ἐφυγαν καὶ τὸ φῶς ἐσβέσθη.

— Διατί, γέρο Μονό, δὲν εἶπατε τοῦτο ἀμέσως εἰς τὴν δικαιοσύνην; Ἴσως ἡ καταθεσίς σας θὰ συνετέλει εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστηρίου.

— Δὲν εἶπα τίποτε εἰς τοὺς δικαστάς, διότι δὲν ἠθέλησα, δὲν ἦτο τῆς γνώμης μου.

— Ἔστω, ἐξακολοθησάτε, δὲν θὰ σᾶς διακόψω.

— Λοιπὸν δὲν εἶπα τίποτε, ἐφύλαξα διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅ,τι ἤξευρα. Ἀλλ' ὑπῆρχεν ὁ ἀναθεματισμένος αὐτὸς φανὸς ὅστις μὲ κατεσκότιζε. Περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔσπασα τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ ἐξηγήσω τὴν παρουσίαν τοῦ σατανικοῦ φωτός κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κακουργήματος. Βεβαίως ὁ φανὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν γέφυραν. Ἀλλ' ὑπῆρχε, δὲν μπορούσα νὰ ὑποθέσω ὅτι κανένα ἄστρο κατέβηκε ἀπὸ τὸ στερέωμα καὶ κρατιότανε μὲ κλωστή, ἐσυμπέρανα ὅτι ὑπῆρχε τρίτος ἐνοχος, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀποστολὴν νὰ προσελκύσῃ τὸ θῦμα, προσκαλὼν αὐτὸ διὰ νὰ περάσῃ τὴν γέφυραν.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ταξειδιώτην, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ψευδῆ υπογραφὴν ἐνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, ἐγένετο λόγος περὶ μυστηριώδους τινὸς συναντήσεως μὲ ἕνα ἄτομον ἄγνωστον. Τοῦτο δὲ μοῦ ἐξηγεῖ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ κρατοῦσε τὸ φανάρι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀντιπέραν ὄχθην ἦτο λοιπὸν ἐνέδρα. Ἀλλὰ ὅλαι αἱ οἰκίαι τοῦ χωριοῦ κεῖνται εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Φροῦ. Εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην ὑπῆρχε μόνον ὁ παλαιὸς πύργος· ἐβασάνισα τὸν νοῦν μου διὰ νὰ ἐννόησω, διατί ὦρισαν ὡς τόπον συναντήσεως ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὴν νύκτα ψυχὴ ζωντανή.

φαίνονται διαμοιρασμένοι ἐξ ἑσού τοῦ κ. Καρτάλη κόμμα ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ξένους, ὧν ὑπὲρ τοὺς 200 εἶνε δημόται Βώλου· οἱ τοῦ κ. Σπορίδου ὁπαδοὶ κολακεύονται νὰ πιστεύωσιν ὅτι ὑποστηρίζοντο ὑπὸ τῶν προϋχόντων τοῦ τόπου. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὀλίγιστοί τινες—ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι—ὀνομασθέντες ἡμίονοι, τηροῦντες οὐδετερότητα καὶ ὑπὲρ οὐδετέρου ἀποκλίνοντες· χαρακτηριστικώτερον ἐπίθετον ἦτο ἀδύνατον νὰ δοθῇ εἰς τοὺς τοὺς εὐνοήτους, οἱ ὅποιοι φιλαργυρεύονται νὰ δώσωσι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ψήφον των πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος των. Τοιαῦτα τὰ δημοτικά, ἂν σὰς ἐνδιαφέρουν εἰμυρῶ νὰ σὰς γράφω τὴν καθ' ἡμέρας ἀνέλιξιν αὐτῶν.

ἹΑράνης

ΔΙΚΗ ΠΑΤΟΥΣΑ

Ἡ δίκη τῶν ἀπαγωγέων τῆς κόρης Πατοῦσα, ἀναβληθεὶσα ἄλλοτε, εἶχεν ὀρισθῇ διὰ σήμερον.

Ἀρχεται τὴν 10 π. μ. Πρόεδρος τῶν συνέδρων, ὁ κ. Ὁθωναιος, Εἰσαγγελεὺς ὁ κ. Καραντζᾶς. Κατηγορούμενοι ἑνδεκα τὸν ἀριθμὸν· ἐξ αὐτῶν ἀπουσιάζουσι τρεῖς, ἐξ ὧν ὁ κυρίως δράστης Δαμιανὸς Παπακωνσταντίνου. Τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων τὰ ὀνόματα εἶνε Κεφάλας, Μανώλης, Καθάλας, Δρίβας, Βλάχος, Ζῶτος, Δασκαλάκης, Παρδέχερ, Παπαμιχαλόπουλος, Πηλάας. Συνήγοροι, Δραγούμης, Μπουφίδης, Εὐστρατιάδης, Λειβαδάς, Στελλάκης, καὶ ἄλλοι.

Πρὶν ἔτι καταρτισθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Ἑνόρκων, ὁ κ.

Εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης διὰ τρεῖς τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὅποιοι ἐκλητεύθησαν μόνον νὰ ἐμφανισθῶσιν, ἀλλ' ἄνευ τῶν νομίμων ἐπιδοτηρίων τῶν βουλευμάτων κλπ. Τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ὑποστηρίζει καὶ ἡ ὑπεράσπισις.

Τὸ Δικαστήριον, ἀπελθὼν πρὸς διάσκεψιν παραδέχεται τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης, ἐνεκα τῶν ἐπισυμβιβασῶν παρατυπιῶν, αἵτινες παρέχουσιν εὐλόγους αἰτίας ἀναιρέσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χωρισμὸς οὗτος ἐπιφέρει τὴν βλάβην τῆς πορείας τῆς ὅλης δίκης, παρακαλεῖ τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ συμπληρώσῃ τὰς περὶ τὴν ἐπίδοσιν ἐλλείψεις, ἀναβάλλει δὲ τὴν δίκην διὰ τὰς 16 τοῦ ἐνεστῶτος Μαΐου.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, Σύρῳ καὶ Σκύρῳ.

(ΤΟΥ ΕΝ ΣΥΡῳ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ ὑγειονοσταθμάρχης Σκύρου ἀναφέρει πρὸς τὴν προϊσταμένην του ἀρχὴν καὶ αὕτη διαβιβάζει τὴν ἀναφορὰν του πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, περὶ μὴ ἀφίξεως τοῦ ταχυδρομείου ἐν Σκύρῳ. Τὸ ὑπουργεῖον πέμπει τὴν ἀναφορὰν μετ' αὐστηρὰς διαταγᾶς πρὸς τὸν νομάρχην Κυκλάδων, ὅπως καλέσῃ εἰς ἀπολογίαὶν τὴν ἀθετήσαντα τὴν σύμβασιν Ἑλλήν. Ἀτμοπλοῖαν, ὁ δὲ νομαρχὼν ἔπαρχος, ζητεῖ λόγον παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλήν. Ἀτμοπλοῖας διοικ. Συμβουλίου, διατί παρὰ τὰ συμβληθέντα τὸ ἀτμοπλοῖόν της δὲν προσήγγισεν εἰς Σκύρον, ἦν ἔστιν ὑπόχρεως νὰ διατηρῇ ἐν συγκοινωνίᾳ πρὸς τὸ λοιπὸν Κράτος.

Τὸ Συμβούλιον καλεῖ τὸν πλοίαρχον καὶ ἐρωτᾷ, οὗτος δὲ προσαγάγει πιστοποιητικὰ αὐτοῦ τούτου τοῦ παραπο-

— Βεβαίως, ἔλεγα μοναχός μου, διὰ νὰ προσελκύσουν τὸ θυμὸν εἰς τὸ γιοῦρι καὶ τὸ ρίψουν εἰς τὸ νερόν μετ' ἑνὸς μονάχα σπρωξιά. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν με ἱκανοποιεῖς, διότι ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἐγνώριζε τὸν τόπον ὁ ταξειδιώτης, ἔπρεπε νὰ ἤξεύρῃ ὅτι μόνον ὁ πύργος ὑπῆρχε εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Τέλος εἶπα μοναχός μου: — Γιὰ νὰ δοῦμε, μήπως ὁ γέρο Γραπιε, ὁ ἐκμεταλλεζόμενος πάντοτε τοὺς διαδίκους, ὁ ὅποιος εἶνε πάντοτε φύλαξ τοῦ παλαιοῦ πύργου ἐπαίξει εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τὸ πρόσωπον τοῦ κακούργου; Ἀπεφάσισα νὰ μάθω ποῦ ἔπρεπε νὰ στηριχθῶ καὶ σὰς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι ἤμουν τότε πολὺ περιέργως καὶ εἶμαι σήμερον ἀκόμη ὀλίγον.

Ἐζήτησα νὰ ὑπάγω εἰς τὸν γέρο Γραπιε νὰ τὸν γλυκομιλήσω, νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, νὰ τοῦ ὑποκριθῶ τὸν φίλον, νὰ κολακεύω τὰς ὁρξεις του καὶ νὰ τοῦ παραστήσω ὅτι οὗτος ἦτο καθ' ὅλας τὰς ἐποψείας πολὺ ἀνώτερός μου.

— Μίαν ἡμέραν ὅτε θὰ ἦνε μεθυμένος ἢ ἀπὸ κρασί ἢ ἀπὸ ρακὴ, ἔλεγα μόνος μου θὰ τὸν κάμω νὰ ὁμιλήσῃ. — Κωτῶρθωσα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἀλλὰ σὰς βεβαίῳ κύριε, ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον καὶ μετὰ πολλὰς δυσκολίας. Ὁ γεροδιάβολος αὗτος, ὅστις δὲν εἰζεύρω ἀπὸ ποῦ βραστὰ ἢ σκούφια του, ἀπὸ τὸ κατέργον βεβαίως—τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει μιῶ γι' αὐτὸν ὅπως θελω—ποῦ τόσῳ εὐκολα

μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ, ὅσῳ ἕνα ἄγριο θηρίον εἰς τὴν φωλεάν του. . . Ὅταν τις τὸν ἐπλησίαζεν περιέστρεφε τοὺς ἀγρίους ὀφθαλμούς, αἵτινες ἐπροξένουν φρικτὴν ὅτε ἐλάμβανε κανεὶς τὴν τόλμην νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ἀποκρινότανε μετ' ὤλην βραχνὴν, καὶ ἔλεγε κατὰ λόγια ἀκατάληπτα, τὰ ὅποια μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐκλάβῃ σὰ γρυλισμὸν ἐρεθισμῶν ἀρκούδας.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ φύλαξ τοῦ πύργου, ἀληθὴς μανδρόσκυλος.

Ὁ πύργος, ὅστις ἦτο τοῦ κ. Μορανδῶ, πλουσίου τραπεζίτου, ἐγιατελείφθη εἰς τῆς κουκουδάχαις καὶ τῆς σαύραις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ἡμέραν τινα ἐνοικιάσθη ἀπὸ ἀγνώστους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀνέθεσαν εἰς τὸν γέρο Γραπιε τὰ διπλὰ καθήκοντα θυρωροῦ καὶ ἐπιστάτου.

Κατῶρθωσα λοιπὸν νὰ γίνω φίλος, ὁ μόνος φίλος τοῦ γερομανδρόσκυλου, ὅστις με ὑπέδεχετο εὐχαρίστως καὶ ὅστις ἐνίοτε εὐφρεστεῖτο καὶ νὰ με ἐπισκεπτόντο. Μοῦ ὁμιλοῦσε διὰ τὰ κατορθώματά του στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίον, ὅπου εἶχε κατοικήσει, ὅταν ἦτο νέος, γιὰ τὰ μακρυνὰ ταξειδία του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μῶκαμε λόγον γιὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ ζητοῦσα νὰ μάθω. Ὅταν τὸν ρώταγα περὶ τοῦ κυρίου του, ἂν μιᾷ τὸ ξύλον μίλαγε καὶ αὐτός. Πολλὰς φοαῖς τὸν εἶδα μεθυμένον ἔχοντα χάσει τὸ λογικόν του, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν δὲν ἔλεγε γρύ. Ἀλλ' ὅσον ἐγὼ εὗρισκα δυσκολίας νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου, ἄλλο τόσον ἐδιπλασίαζα τὰς προσπαθείας ν' ἀνακαλύψω ὅσα τοῦ ἐκρυβε.